

Fri rörlighet för arbetstagare i EU och dess effekter på statsfinanserna

Inledning

Rätten till fri rörlighet för arbetskraften är ett av fundamenten för den Europeiska unionen (EU) och 2015 bodde nästan 13 miljoner EU-medborgare i en annan medlemsstat än födelselandet. Principen om den fria rörligheten gäller såväl EU-medborgarnas rätt att söka och påbörja anställning i alla medlemsstater som att därmed få full tillgång till mottagarlandets sociala trygghetssystem. Fri rörlighet, inbegripet frågan om tillgång till välfärdssystemens olika förmåner och tjänster, har alltid väckt debatt och de stora folkmflyttningar som skett inom EU under de senaste 15 åren har lett till stora spänningar och återkommande politiska diskussioner kring den fria rörligheteten, dels om följderna av den, dels om dess legitimitet. Frågan om hur migrationen mellan EU-länderna påverkar mottagarländernas statsfinanser har rönt särskilt stor uppmärksamhet (se Ruhs och Palme 2018). Det har dock hittills inte gjorts någon bred empirisk analys av effekter-

na för statsfinanserna för EU-länderna som skulle kunna användas som vägledning för den offentliga debatten och därmed politikutvecklingen.

I syfte att fylla denna kunskapslucka har ett projekt inom det sk. REMINDER programmet (med forskningsstöd från EU:s Horizon 2020: se www.reminder-project.eu) ägnats åt att göra de första stora jämförande beräkningarna av effekterna på statsfinanserna av EU-medborgares arbetsmigration inom det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-området). Genom att använda en ny metod och sammanlänka ett antal datakällor, inklusive gränsöverskridande data på individnivå (EU-SILC) och uppgifter från nationalräkenskaper, har vi kunnat göra uppskattningar för 29 av de 31 länderna i EES-området för åren 2004–2015. I detta policydokument sammanfattas slutsatserna från tre sammanhängande working papers som har getts ut av Reminder-projektet (se ”Vidare läsning” nedan).

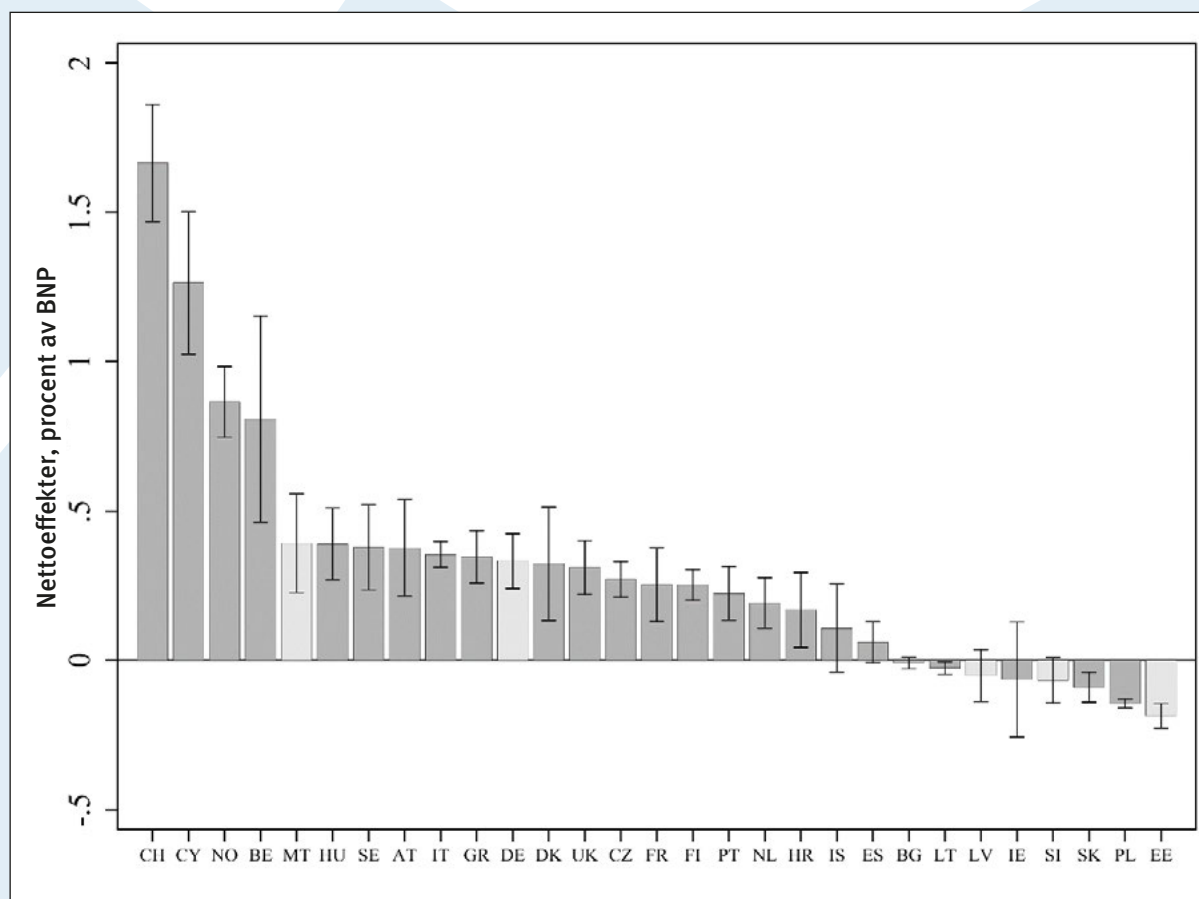
Evidens och analys

Övergripande statsfinansiell påverkan

I den första studien presenterar Nyman och Ahlskog (2018) inte bara övergripande skattningar av hur statsfinanserna nettopåverkas av migrationen inom EU, utan

också mer detaljerade nedbrytningar av olika typer av effekter. De resultat som visas i figur 1 är förhållandevis okomplicerade. Nettoeffekterna på statsfinanserna är i allmänhet positiva, om än små. I de flesta länder finner vi att effekterna på statsfinanserna ligger inom ett litet intervall på $\pm 0,4$ procent av BNP. Ett nettobidrag på

Figur 1. Nettoeffekt på statsfinanserna av samtliga EU-migranthushåll per land, 2005–2015

Källa: Nyman och Ahlskog (2018).

0,4 procent av BNP är jämförbara med de intäkter som genereras av en förändring med en procentenhet av den genomsnittliga inkomstskattesatsen. I regionen som helhet var effekten positiv under den period som undersöktes, trots att finanskrisen krävde sitt pris och drog ner siffrorna. EU-migrationens nettopåverkan på statsfinanserna avgörs dels av hur det genomsnittliga migrant-hushållet bidrar till överskottet eller underskottet, dels av migrantpopulationens relativa storlek. De största vinnarna är Schweiz, Cypern, Norge och Belgien, av den enkla anledningen att EU-migranternas hushåll i genomsnitt ger ett överskott för statsfinanserna och att dessa länder har den största andelen inkommande EU-migranter i sin befolkning.

Viktigt att tänka på är att dessa siffror baseras på immigration specifikt och därför inte ger en heltäckande bild av den fria rörlighetens ekonomiska effekter. Om vi vill ha en heltäckande bild skulle vi också behöva inkludera utvandringseffekter, det vill säga hur statsbudgeten påverkas av att någon lämnar landet, men för detta saknas data. Migrationen påverkar dessutom inte bara statsbudgeten utan även ekonomin i stort, exempelvis arbetsmarknaden (både genom effekter av undanträngning och social mobilitet uppåt). De skattningar av de statsfinansiella effekterna som presenteras i detta arbete baseras dock på premissen att den typen av nettoeffekter är av försumbar betydelse. I den mån sådana effekter är väsentliga är de inte synliga i dessa skattningar. Vikten av och känsligheten för dessa och en rad andra nödvändiga förenklande antaganden diskuteras ingående av Nyman och Ahlskog (2018) som också redovisar ett antal kompletterande analyser med olika utfallsmått. I modellanalyserna som följer nedan redovisar vi skillnader mellan länder per hushåll och hur de påverkats av de budgetunderskott finanskrisen skapade.

En annan fråga är alltså hur tillståndet i statsfinanserna varierar mellan länder och över tid, inte minst under finanskrisen. Det är viktigt att vara medveten om att effekterna för statsfinanserna kan variera från negativa till positiva beroende på om landet har ett överskott eller underskott i sina statsfinanser. För att förstå hur EU-migrationen påverkar statsfinanserna måste vi därför ta hänsyn till flera aspekter och att bilden därmed varierar beroende på hur frågorna ställs. Nedan presenteras resultatet av den andra studien (Österman, Palme och Ruhs 2019) som innehåller en jämförelse av effekternas storlek för olika typer av migrantstatus och belyser vikten av tillståndet i statsfinanserna, framför allt med hänsyn till finanskrisen.

Analys av välfärdsstatsmodeller

Diskussionen om hur statsfinanserna påverkas av den interna EU-arbetsmigrationen har framför allt inriktats på frågor om vilka effekterna blir när EU-arbetstagare ges obegränsad tillgång till mottagarlandets välfärdssystem, till exempel om fri rörlighet uppmuntrar så kallad välfärdsturism till länder med mer generösa system. Trots att frågan har varit högaktuell i den offentliga politiska debatten har det gjorts mycket begränsade jämförande analyser mellan olika länder. Med utgångspunkt i den metod och analys som utarbetats av Nyman och Ahlskog (2018) har Österman, Palme och Ruhs (2019) i en andra studie utvecklat och tillämpat ett institutionellt perspektiv på hur statsfinanserna påverkas av intern rörlighet inom EES-området. Framför allt undersöktes om variationer i EU-arbetares effekter på statsfinanserna var förknippade med skillnader mellan de olika ländernas välfärdsmodeller och arbetsmarknadsinstitutioner.

Det finns skäl att förvänta sig att specifika nationella institutioner påverkar invandringens effekter på statsfi-

nanserna. De nationella skatte- och välfärdssystemens utformning påverkar de skatter som migranter betalar och de typer av sociala förmåner som de omfattas av. Ett vanligt antagande är att mer generösa välfärdsstater skulle kunna få lägre nettotillskott till statsfinanserna än mindre generösa välfärdsstater. Ett annat antagande har varit att välfärdsmodeller som har starka behovsprövade inslag kan bli dyrare än modeller med försäkringsbaserade program. Komplexiteten i de nationella institutionella systemen och det faktum att institutionerna inte bara formar migranternas effekter på statsfinanserna efter ankomsten till mottagarlandet, utan också ofta i praktiken kan påverka kompetensnivån och andra egenskaper hos de migranter som kommer, innebär dock att det är svårt att vara säker på vad man kan förvänta sig. Hur olika välfärdsstatsmodeller är kopplade till EU-migranternas effekter på statsfinanserna är därför en viktig fråga för empirisk analys.

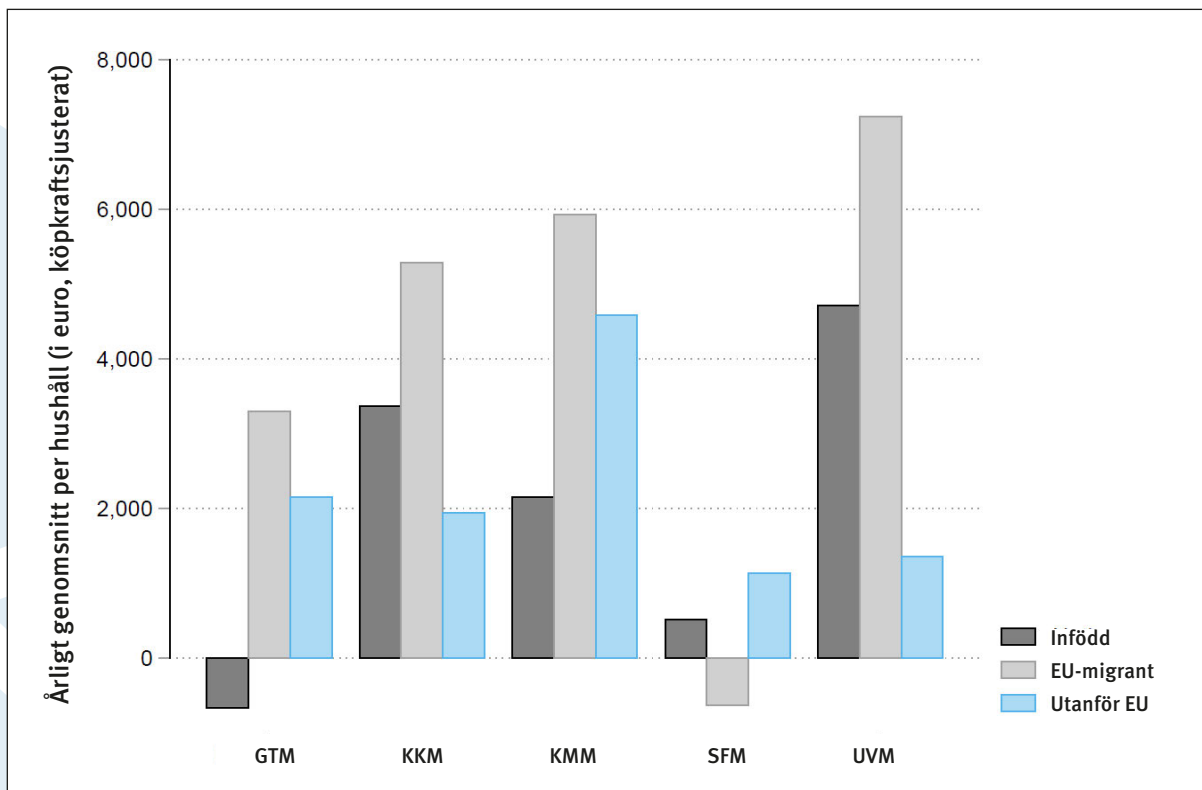
Vi analyserade hur EES-migranternas effekter på statsfinanserna varierar mellan fem olika "institutionella system" i 29 EES-länder:

- *Grundtrygghetsmodellen (GFM)*: Irland, Malta och Storbritannien
- *Korporativ kontinentalmodell (KKM)*: Österrike, Belgien, Frankrike, Tyskland, Nederländerna och Schweiz
- *Korporativ medelhavsmodell (KMM)*: Cypern, Grekland, Spanien, Italien och Portugal
- *Statlig försäkringsmodell (SFM)*: Bulgarien, Kroatien, Tjeckien, Estland, Ungern, Lettland, Litauen, Polen, Slovenien och Slovakien
- *Universell välfärdsmodell (UVM)*: Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige

Figur 2 visar EU-arbetares effekter på statsfinanserna för perioden 2004-2015 i förhållande till de två andra huvudgrupperna i dataunderlaget; infödda invånare och migranter från länder utanför EU. Länderna är grupperade i de fem olika välfärdsmodellerna. Av figuren framgår att EU-migranter har större positiv effekt på statsbudgetarna än både infödda och migranter från länder utanför EU i alla institutionella system utom i den *statliga försäkringsmodellen*. I invandringsländerna i väst är EU-migranternas nettobidrag störst till den *universella välfärdsmodellen* (7 200 euro per migranthushåll och år) och minst i *grundtrygghetsmodellen* (2 700 euro). Under den berörda perioden utgjorde infödda invånare en större nettobelastning för statsfinanserna i *grundtrygghetsmodellen*. För denna period kan detta främst förklaras av de betydande budgetunderskotten i Storbritannien och framför allt på Irland i samband med den ekonomiska krisen. Figur 2 tyder på att migranter i kontrast till de nettounderskott som var förknippade med infödda, genererade positiva nettoeffekter för statsfinanserna under denna period i *grundtrygghetsmodellen*. Den *statliga försäkringsmodellen* sticker ut, eftersom data tyder på att EU-migranterna i dessa länder i genomsnitt generade ett litet underskott för statsfinanserna (600 euro). Det bör dock påpekas att det finns förhållandevis få EU-migranthushåll i dessa länder. Hos samtliga system i västländerna är EU-migranternas nettobidrag till statsfinanserna betydligt större än bidraget från migranter från länder utanför EU. Detta beror sannolikt på att en större andel av EU-migranterna är arbetskraftsinvandrare och därför har sysselsättning.

Vi kan också göra en uppdelning på årliga intäkter och utgifter som kan hänföras till EU-migranthushåll i de olika välfärdsstatsmodellerna. Att EU-migranthushåll bidrar något mindre netto till statsfinanserna i *grundtrygghetsmodellen* kan främst förklaras med lägre intäkter jämfört

Figur 2: Årlig nettoeffekt på statsfinanserna per hushåll i olika välfärdsstatsmodeller, per migrantstatus, 2005–2015

Källa: Österman, Palme och Ruhs (2019).

fört med den *korporativa kontinentalmodellen* och den *universella välfärdsmodellen*, eftersom utgifterna inom dessa tre system ligger på ungefär samma nivå. Den *korporativa kontinentalmodellen* och den *universella välfärdsmodellen* har liknande utgifts- och intäktsnivåer, medan både intäkter och utgifter är klart lägre i den *korporativa medelhavsmodellen*. Detta är ett förväntat resultat med tanke på de lägre inkomstnivåerna i dessa länder.

I figur 3 visas hur den årliga nettoeffekten på statsfinanserna per EU-migranthushåll förändrades över tid i de olika institutionella systemen. Fältet till vänster omfattar alla länder, medan de mest avvikande fallen har uteslutits i fältet till höger. Fältet till vänster i figuren visar en kraftig minskning i ett EU-migranthushålls nettobidrag till statsfinanserna i *grundtrygghetsmodellen* under finanskrisen. EU-migranternas nettobidrag till statsfinan-

Figur 3: Årlig nettoeffekt på statsfinanserna per EU-migranthushåll i olika välfärdsstatsmodeller över tid, 2005–2015

Källa: Österman, Palme och Ruhs (2019).

serna minskar tydligt i alla system när finanskrisen slår till 2009. Från 2011 börjar alla system att återhämta sig och EU-migranternas nettobidrag till statsfinanserna ökar fram till 2015, då de ligger nära de nivåer som rådde före krisen. Dessa genomsnittseffekter påverkas av länder som avviker från de grundläggande mönstren. Vi har

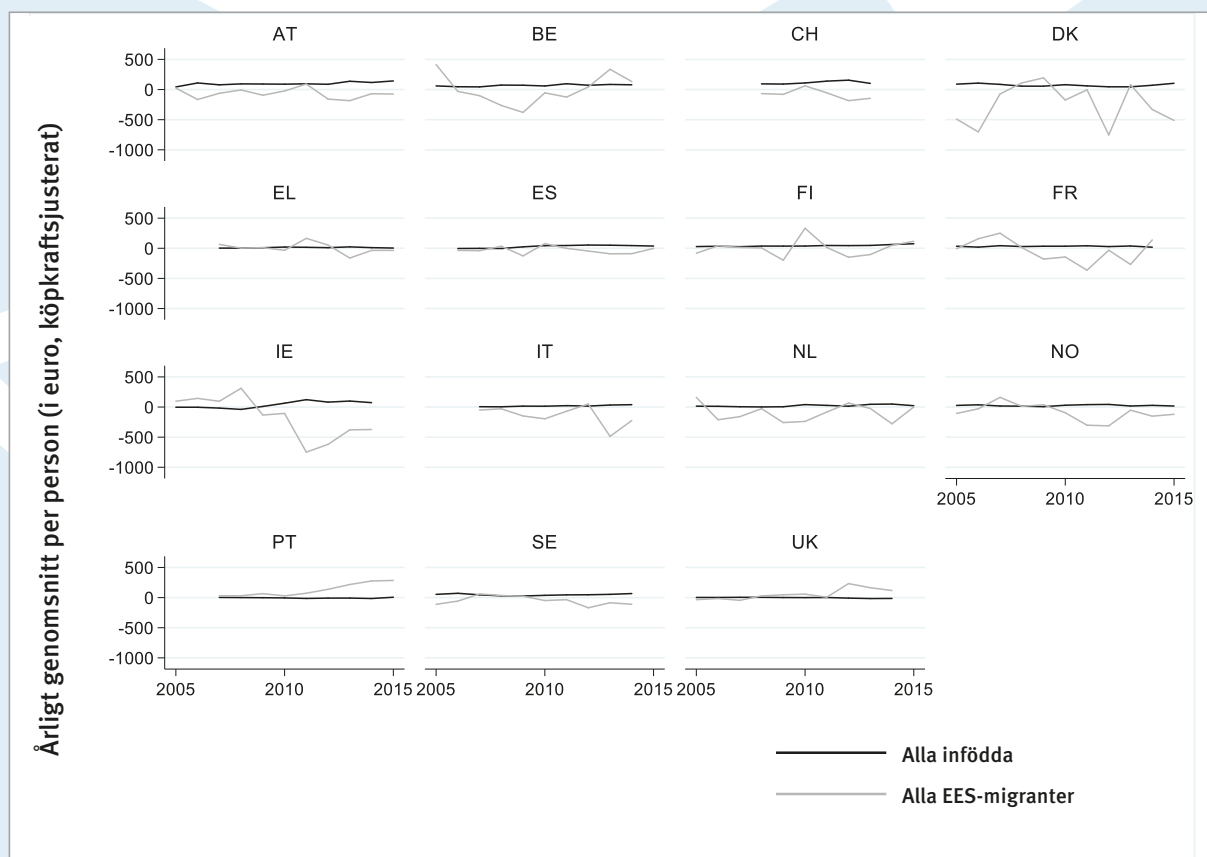
identifierat ett sådant land inom varje modell, däribland några negativa och några positiva avvikare. Bland avvikarländerna återfinns vi Irland (*grundtrygghetsmodell*), Polen (*statlig försäkringsmodell*), Grekland (*korporativ medelhavsmodell*) och Norge (*universell välfärdsmodell*). Om Norge utesluts ur gruppen med *universell välfärdsmodell*

dell minskar nettoeffekten för statsfinanserna i stort. Om Polen utesluts ökar nettoeffekten på statsfinanserna av ett EU-migranthushåll i den *statliga försäkringsmodellen*.

Österman, Palme och Ruhs (2019) redovisar också resultatet av en uppsättning regressioner av det statsfinansiella nettobidraget från EU-migranter för olika väl-

färdsstatsmodeller med kontroll för en serie faktorer på både individ- och nationsnivå. Syftet med dessa regressioner är att undersöka i vilken grad variationerna i EU-migranternas effekter på statsfinanserna mellan de olika modellerna kan förklaras av skillnader i budgetsaldo och migranternas bakgrundsegenskaper. Vi hittar dock inga

Figur 4: Nettoeffekter per person på arbetslöshetsunderstödssystem över tid, 2005–2015

Källa: Gschwind, Nyman och Palme (2019).

signifikanta skillnader mellan de skattade effekterna på statsfinanserna av EU-migranter i de olika modellerna i väst. Sammanfattningsvis hittar vi inga belägg till stöd för den vanliga uppfattningen att migranter leder till en större börda för statsfinanserna i mer generösa välfärdsländer. Utgifterna per EU-migranthushåll är visserligen högre i den *universella välfärdsmodellen* än i andra system, men detta uppvägs mer än väl av högre intäkter från dessa hushåll.

Arbetslöshetsunderstöd

I den tredje studien går Gschwind, Nyman och Palme (2019) bortom modellanalysen och undersöker ett specifikt socialt trygghetssystem mer ingående: arbetslöshetsförsäkring. Inom ramen för fri rörlighet är arbetslöshetsförsäkring det "mest sannolika fallet" för att EU-arbetskraften ska bli en finansiell börda för välfärdsstaten. Detta har delvis demografiska orsaker: rörliga arbetstagare är huvudsakligen i arbetsför ålder och har alltså inte bara rätt till sysselsättningsrelaterade förmåner, utan är också mindre i behov av hälso- och sjukvård eller andra åldersrelaterade välfärdsförmåner och -tjänster. Därför är det sannolikt att EU-migrantarbetare skulle påverkas mer av konjunkturnedgångar, vilket leder till högre relativa kostnader och detta särskilt i länder som påverkades kraftigt av finanskrisen. Data om mottagandet av arbetslöshetsunderstöd av EU-migrantarbetare har sina begränsningar och luckor, men vi har återigen kunnat använda oss av metoden från Nyman och Ahlskog (2018) för att analysera inkomstuppgifter på individnivå från EU-SILC och lagt till nya data på nationsnivå från *Social Insurance Entitlement Dataset* (SIED). Denna djupgående studie omfattar endast 15 länder på grund av de luckor som finns i data.

Nettoeffekterna på statsfinanserna av migration inom EES-området studeras först deskriptivt i länderna med

en statistisk modell med fokus på arbetslöshetsförsäkring. Alla utbetalningar från statsbudgeten till en enskild person adderas på årsbasis och subtraheras från den beräknade nivån på inbetalningarna under samma period. Därefter summeras dessa genomsnittliga "nettoeffekter" per person på nationell nivå, vilket möjliggör en systematisk jämförelse mellan länder med avseende på infödda arbetstagare och EU-migrantarbetare. Den viktigaste skillnaden i denna studie är att intäkter och kostnader för arbetslöshetsunderstöd separeras från de totala offentliga intäkterna och utgifterna för alla andra ändamål. Detta ger en fördjupad bild av de underliggande mekanismerna för de bredare och sektorsövergripande mönster som konstaterats av såväl Nyman och Ahlskog (2018) som Österman, Palme och Ruhs (2019). Metoden ger endast ett partiellt utsnitt vilket motiverar författarna att sätta in resultaten i de föregående studiernas bredare sammanhang.

I figur 4 visas de uppskattningar som har gjorts för varje land över tid. Trenderna pekar på att EES-migranternas nettoeffekt på systemet för arbetslöshetsunderstöd varierar avsevärt över tid och mellan länder men i genomsnitt hamnar under nivån för infödda arbetstagare. Särskilt kraftfulla negativa effekter (det vill säga mindre inbetalningar till än utnyttjande av förmånssystemet) jämfört med infödda arbetstagare, kan konstateras för Danmark och Irland för vissa år. Det är endast i Portugal och Storbritannien som det går att observera en systematisk positiv nettoeffekt (det vill säga större inbetalningar till än utnyttjande av systemet).

Vid en första titt på översikten över länderna och över tid verkar EES-migrationen utgöra en börda för de flesta europeiska system för arbetslöshetsunderstöd. Detta tycks stå i kontrast till slutsatserna i tidigare forskning som visade ett generellt mönster av positiva nettoeffekter, sär-

skilt för de länder som hade valts ut för den här studien (Nyman och Ahlskog 2019; Österman, Palme, och Ruhs 2019). Såväl de positiva som negativa nettoeffekterna är dock förhållandevis små jämfört med den totala budgeten för systemet för arbetslöshetsunderstöd. Nettoeffekten av en EU-arbetare är i medel cirka 5 000 euro per år i de aktuella länderna. EU-migranternas genomsnittliga nettoeffekt när det gäller just arbetslöshetsersättningar är å andra sidan -55 euro, vilket motsvarar en liten del av den totala effekten.

Skillnader mellan migranter undersöktes också för undergrupperna "skattebetalare" och "förmånstagare" (arbetslöshetsersättning) med hjälp av flera regressionsanalyser. Resultaten pekar på att EU-migranternas inverkan är förhållandevis liten och att den varierar mellan länderna på såväl kostnads- som intäktssidan. Så snart modellerna kontrollerar för sociodemografiska karaktäristiska i migrantpopulationen i den sammanlagda regressionsanalysen av 15 länder, går det inte att se några kvarstående skillnader i jämförelse med inhemska arbetstagare. Vad beträffar institutionella karaktäristiska i arbetslöshetsförsäkringsprogrammen är det endast ersättningsnivåerna som står för en signifikant kostnadsdrivande effekt, men resultaten är likartade för både EU-migranter och infödda arbetstagare.

Sammanfattningsvis tyder våra analyser på att fri rörlighet skapar en positiv nettoeffekt för statsfinanserna i typiska invandringsländer i EES-området, och nära noll effekt i länder i östra Europa som är typiska utvandningsländer när det gäller fri rörlighet. Effekterna är blygsamma i de flesta länder, men större i några av de länder som har en särskilt stor andel EU-arbetstagare. Bland välfärdsystemen i väst ser vi inga signifikanta skillnader i nettoeffekt för statsfinanserna, helt enkelt därför att de mer generösa välfärdsstaterna tar in högre skatter och sociala

avgifter att täcka de högre kostnaderna. I det specifika fallet med arbetslöshetsförsäkring tenderar nettokostnaderna för EU-migranter att vara något högre i vissa länder men är samtidigt försumbara jämfört med de positiva övergripande effekterna. En avslutande reflektion är att de politiska konsekvenserna av denna lilla negativa effekt till stor del kan bero på att den är mer synlig än den mycket större positiva effekt som skapas av den mindre synliga men gynnsamma demografiska sammansättningen hos den rörliga EU-arbetskraften.

Politiska implikationer och rekommendationer

EU:s system för fri rörlighet och lika tillgång till sociala förmåner har givit upphov till rädslor för att det ska belasta statsfinanserna i invandringsländerna i EU. De studier som redovisas i denna *policy brief* har analyserat olika aspekter av vilka effekter invandring får för statsfinanserna. Vi har funnit att arbetskraftsinvandring tenderar att ge positiva effekter för statsfinanserna i de flesta länderna, och framför allt i länder där den här typen av invandring är stor. I länder där effekterna är negativa och nära noll eller knappt positiva, är invandringen av EU-arbetare liten. Det innebär att systemet med fri rörlighet för EU-arbetstagare har positiva effekter för de mottagarländer där invandringen är tillräckligt stor för att få verklig betydelse för statsfinanserna. Den politiska slutsatsen av detta är att oron för att invandringen av EU-arbetskraft ska belasta statsfinanserna allmänt sett är obefogad, och att det ur statsfinansiell synvinkel finns goda skäl att bibehålla de viktigaste delarna i det nuvarande systemet med fri rörlighet.

Vår analys av de sociala trygghetssystemen visade att generösa system i sig inte är en negativ faktor för EU-migrantarbetares nettopåverkan på statsfinanserna.

Den politiska slutsatsen av denna analys är alltså att medlemsstaterna inte bör känna sig begränsade av rädsla för att fri rörlighet ska vara en belastning, när de beslutar om hur generösa deras statliga sociala trygghetssystem ska vara. Däremot pekar vår analys av trygghetssystemen på att sysselsättning och löner har stor återverkan på EU-migrantarbetares effekter på statsfinanserna. I det vi kallar den *universella välfärdsmodellen*, med generösa både kontanta förmåner och välfärdstjänster, är både löner och sysselsättning högre. I praktiken är inte minst kvinnors sysselsättning och löner beroende av sociala omsorgstjänster för barn och äldre. Detta indikerar att det finns institutionella komplementariteter mellan statliga välfärdsinstitutioner och arbetsmarknadsregleringar som påverkar den fria rörlighetens effekter på statsfinanserna. Den politiska slutsatsen av detta är att välfärdsreformer bör utformas med full medvetenhet om hur de samverkar med regleringarna på arbetsmarknaden.

Finanskrisen hade en stor negativ inverkan på statsfinanserna i många EU-länder. Eftersom EU-migrantarbetare inte bidrog mer än infödda arbetstagare till underskotten i statsfinanserna för de länder för vilka vi har bra data, kan man hävda att systemet med fri rörlighet (det vill säga invandring av EU-arbetstagare) inte orsakar särskilt stora problem för statsfinanserna vid konjunkturedgångar. Att arbetskraften är rörlig inom ett valutaområde ökar dessutom EU:s förmåga att hantera asymmetriska chocker. Finanskrisen ändrar alltså inte våra politiska rekommendationer för systemet med fri rörlighet. Den politiska slutsatsen blir snarare att fri rörlighet är en tillgång för att hantera konjunkturedgångar, särskilt när dessa har asymmetriska drag.

I vissa medlemsstater utgör EU-migrantarbetare en belastning för arbetslöshetsförsäkringen på grund av att de genererar högre kostnader än de betalar in till systemet.

Hög ersättningsnivå är en kostnad och i kristider innebär det en nettobelastning för statsfinanserna, men hög ersättningsnivå inom arbetslöshetsförsäkringen leder inte i sig till att EU-migrantarbetare utgör en större belastning. Hög ersättningsnivå bör också beaktas och bedömas i förhållande till arbetslöshetsunderstödet som automatisk stabilisator och till dess progressiva omfördelningseffekt. Det förtjänar att upprepas att nettobelastningen i fråga om arbetslöshetsförsäkringen är mycket liten, men det är också uppenbart att det väcker mycket stor politisk uppmärksamhet när arbetslöshetsunderstöd betalas ut till migrantarbetare. Den politiska slutsatsen av detta är att det finns goda skäl att vidta åtgärder riktade till EU-migrantarbetare i syfte att förbättra matchningen på arbetsmarknaderna och underlätta cirkulär migration för att dra nytta av att mottagarländerna och sändarländerna inte nödvändigtvis påverkas av lågkonjunkturer på samma sätt eller vid samma tidpunkt.

Andra studier som gjorts inom ramen för REMINDER-programmet (Blinder och Markaki 2019) ger vid handen att befolkningarnas uppfattning om nettokostnaderna för EU-migrantarbetare påverkas mycket mer av deras syn på nationell identitet än av forskningsbaserade uppskattningar av sådana effekter (eller av nivån på de sociala utgifterna för EU-migrantarbetare i förhållande till den inhemska befolkningen). Vi hävdar att detta bör ha betydelse för forskningsfinansieringen och spridningen av forskningsbaserade resultat. För att bidra med ytterligare information till den offentliga debatten och till beslutsfattare rekommenderar vi att EU och dess medlemsstater ökar stödet till forskning för en fortsatt analys av olika aspekter av den fria rörlighetens ekonomiska effekterna.

Politik handlar ytterst om värderingar och om att hantera avvägningar när det inte går att hitta lösningar som alla

vinner på. Det betyder att alla rekommendationer ovan måste bedömas inte bara utifrån de mål som vi uttryckligen nämner, utan även i förhållande till andra mål som beslutsfattare och deras väljare har skäl att värdesätta.

Forskningsbakgrund

I det treåriga REMINDER-programmet undersöks de ekonomiska, sociala, institutionella och politiska faktorer som har format effekterna av den fria rörligheten för arbetskraft inom EU och den offentliga debatten om den. Syftet med forskningen är att hjälpa de europeiska beslutsfattarna att utforma politiska åtgärder som kan få förtroende hos allmänheten, säkerställer rättvisa och hållbarhet i den fria rörligheten och bibehåller en inkluderande politik som minskar ojämlikheten i hela Europa. Denna sammanfattning ingår i Arbetspaket 4 (*Work Package 4*), "Effekter på statsfinanserna" som har producerat de första, jämförande uppsättningen beräkningar av effekterna för statsfinanserna av EU-medborgares rörlighet inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-området). Författarna till denna sammanfattning är Rafael Ahlskog, Lutz Gschwind, Pär Nyman, Joakim Palme, Marcus Österman från Uppsala universitet och Martin Ruhs från Migration Policy Center vid European University Institute (EUI). Den huvudsakliga analysen bygger på en analytisk ansats som har utvecklats av Nyman och Ahlskog (2018) där data från EU-SILC används för att göra uppskattningar om olika typer av effekter på statsfinanserna. Analysen av institutionella skillnader mellan länderna har väglett av det SPEUDATA-set som sammanställts inom Arbetspaket 7 (*Work Package 7*) och av variabler från SIED-datasetet. Mer detaljerad information finns i de dokument som anges under rubriken "Vidare läsning".

Vidare läsning

Blinder, Scott och Yvonne Markaki. 2019. The Effects of Immigration on Welfare Across the EU: Do Subjective Evaluations Align with Estimations? REMINDER Working Paper Tillgänglig på: <https://www.reminder-project.eu/publications/working-papers/europeans-attitudes-to-immigration-from-within-and-outside-europe-a-role-for-perceived-welfare-impacts/>

Gschwind, Lutz, Pär Nyman och Joakim Palme. 2019. Unemployment benefits, EU migrants workers, and the cost of social protection in European welfare states. Deliverable 4.2. REMINDER project.

Nyman, Pär, och Rafael Ahlskog. 2018. Fiscal Effects of Intra-EEA Migration. Deliverable 4.1. REMINDER project. Tillgänglig på: <https://www.reminder-project.eu/publications/working-papers/fiscal-effects-migration/>

Österman, Marcus, Joakim Palme, och Martin Ruhs. 2019. National Institutions and the Fiscal Effects of EU Migrants. Deliverable 4.3. REMINDER project. Tillgänglig på: <https://www.reminder-project.eu/publications/working-papers/national-institutions-and-the-fiscal-effects-of-eu-migrants/>

Palme, Joakim, och Martin Ruhs. 2019. Indicators of Labour Markets and Welfare States in the European Union. Deliverable 7.1. REMINDER project. Tillgänglig på: <https://www.reminder-project.eu/publications/working-papers/indicators-of-labour-markets-and-welfare-states-in-the-european-union/>

Ruhs, Martin och Joakim Palme. 2018. "Institutional contexts of political conflicts around free movement in the European Union: a theoretical analysis". *Journal of European Public Policy* 25(10): 1481–1500. Tillgänglig på: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13501763.2018.1488883>

Rafael Ahlskog, Lutz Gschwind, Pär Nyman, Joakim Palme, Martin Ruhs och Marcus Österman
Fri rörlighet för arbetstagare i EU och dess effekter på statsfinanserna
Delmi Policy Brief 2019:10

STATENS OFFENTLIGA
UTREDNINGAR

Delegationen för
Migrationsstudier
Ju 2013:17